

ŽIVOT

EKUMENIZAM NA DJELU Katolici, pravoslavci i protestanti volontiraju zajedno na jednom mjestu

VOLONTIRANJE UČENIKA SRPSKE PRAVOSLAVNE OPĆE GIMNAZIJE „KANTAKUZINA-KATARINA BRANKOVIĆ”

Tko su nevidljivi ljudi čija glad vrišti u koloni čekajući red za topli obrok u Pučkoj kuhinji na zagrebačkom Svetom Duhu? Kako je ta glad toliko glasno zavapila da su se naizgled nespojivi udružili i zajedno surađuju u borbi protiv siromaštva? Je li moguće ekumensko i međureligijsko zajedništvo po pitanju suradnje oko skrbi za one najpotrebitije u društvu u kojem živimo? Pučka kuhinja na Svetom Duhu dokaz je da je sve moguće. Portal Hrvatske katoličke mreže u pet dijelova zaokružuje priču u kojoj se nalaze korisnici pučke kuhinje, voditelji, volonteri, donatori te predstavnici nekih kršćanskih te drugih religijskih zajednica u Republici Hrvatskoj. Svi navedeni imaju zajednički nazivnik – borba protiv siromaštva.

10.12.2022. / 15:42 / Branimir Gubić

Da bismo došli do ekumenske priče o volontiranju katolika, pravoslavaca i protestanata u Pučkoj kuhinji na Svetom Duhu važno je reći kako je volonterska priča uopće započela.

Naime, na poticaj časnog brata fra Vilčeka Novačkog 2018. godine tadašnji provincijal fra Josip Blažević odobrio je volontiranje u Pučkoj kuhinji na Svetome Duhu gdje su podjelu hrane korisnicima vršile kuharice. Otad do danas mnoštvo volontera, bez obzira na vjerski predznak, redovito dolaze volontirati na adresu Sveti Duh 33.

Svetoduški koordinatorski volonteri fra Vilček Novački časni je brat već sedam godina, a inače je u mirovini koju je zaslužio kao poštar. Kaže kako je klica duhovnoga poziva rasla s vremenom. Naime, bio je u Franjevačkom svjetovnom redu na Kaptolu (OFS) i ondje je počeo više upoznavati vjeru i postajao je sve aktivniji. Kaže kako su životne okolnosti bile takve da za vjeru, onu dublju, nije imao vremena s obzirom na radno vrijeme. Ustajao je u četiri ujutro i kući se vraćao kasno popodne, oko 18 sati. Radio je od ponedjeljka do subote, a nedjelja je bila dan za odmor.

„Duhovni poziv javio se već u srednjoj školi, ali župnik me nije prihvatio kao kandidata. Imao je već jednog kandidata za svećeništvo i rekao je da bi dva bila previše. Tu je započeo i odmak od Crkve”, svjedoči. No, povratak, odnosno približavanje Crkvi dogodio se za vrijeme aktivnog sudjelovanja kao član OFS-a.

Naši volonteri uvijek prepoznaju kada treba pokazati i svjedočiti dobrotu i ljubav.

„U Zagrebu sam prvo bio aktivan na Kaptolu, a onda sam upoznao Misionarke ljubavi u Jukićevoj kod kojih sam se zbližio sa siromasima. Tad sam si rekao: ‘Ovakav život ja želim imati!’”, svjedoči fra Vilček.

Njegova priča kao redovničkoga brata započela je s Danima otvorenih vrata na Svetom Duhu kad ga je pozvao tadašnji gvardijan Zdravko Tuba. Uputio ga je na razgovor s provincijalom Blaževićem koji je odobrio njegov ulazak u postulaturu te je primljen u formaciju za redovničkoga brata.

O tad je fra Vilček koordinator volontera na Svetom Duhu. „Kad je ta volonterska inicijativa počela, ljudi su se sami javljali. U volonterskoj bazi imamo 150 ljudi koji mogu doći pomoći na poziv. Kad se u Petrinji dogodio potres, na poziv u pomoć u roku pola sata odazvalo se 30 ljudi. Sa Svetog Duha je 60-ak volontera bilo na dispoziciji za razvrstavanje robe. Naši volonteri uvijek prepoznaju kada treba pokazati i svjedočiti dobrotu i ljubav”, prisjetio se fra Vilček.

Među volonterima su osnovnoškolci, srednjoškolci, studenti, ali i ostali ljudi dobre volje. Primjerice, kako se prisjeća fra Vilček, za Dane kruha djeca po školama skupljaju kruh, onda ga donose s ostalim pekarskim proizvodima u školu iz koje se upućuju na Sveti Duh gdje iste dijele potrebitima. „Na Danima otvorenih vrata Pučke kuhinje također su dolazila djeca koja su mijesila kruh i perece, a onda su ih poslije dijelila korisnicima. To su naši najmlađi. A najstariji volonter ima više od 70 godina”, svjedoči.

„Fra Vladimir i ja smo dinamični duo. Nas dvojica savršeno funkcioniramo, nadopunjavamo se. On je organizacijski, a ja izvršni. A tu su i naši djelatnici koji su prva liga”, rekao je fra Vilček na pitanje suradnje s voditeljem Pučke kuhinje. Nadovezao se na pitanje o suradnji s medijima.

Fra Vilček Novački, Branimir Gubić i volonterka Mateja

„Kod nas fratara mediji su tabu tema. A mi smo, fra Vlado i ja, iskoristili medije da pokažemo ljudima da siromasi postoje i da oni žive možda već kraj vaših vrata, možda su u vašem susjedstvu. I volonteri volontirajući kod nas mogu danas-sutra prepoznati svog susjeda kao potrebitog. Mediji su pravo

bogatstvo, ali kad se koriste za pravu namjenu. Ne za vlastitu promidžbu, nego promidžbu onih koji nisu u mogućnosti doći do medija. Medijima siromasi nisu zanimljivi, osim u prigodnim danima i prilikama. A mi smo tu za njih svaki dan, da im pružimo topli obrok i lijepu riječ”, svjedoči.

Fra Vilček Novački ističe kako je korisnika Pučke kuhinje oko četiri stotine, a boji se da ih ove zime bude još i više. „Bogu hvala da ima dobrih ljudi koji su spremni izaći u susret, pomoći kad je potrebno. Ljudi su čudo. Volonteri su čudo. Uvijek se odazivaju na poziv i rado pomažu”, naglasio je.

Kad govorimo o ekumenskoj suradnji na primjeru volontiranja u Pučkoj kuhinji, fra Vilček navodi kako učenici Srpske pravoslavne opće gimnazije u Zagrebu dolaze volontirati jednom mjesečno, nekoć su dolazili i mormoni, a netom prije pandemije dolazili su i studenti Sveučilišnog centra za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik. Od katoličkih studenta istaknuo je volontere s Hrvatskog katoličkog sveučilišta koji redovito dolaze volontirati u Pučku kuhinju, a predvođeni su nerijetko i svojim rektorom, prof. dr. Željkom Tanjićem.

Dati svoj vlastiti doprinos, utkati dio sebe u ovakvo bogougodno i čovjekougodno djelo koje čine franjevci sa Svetog Duha sa svojim suradnicima je najopipljivija potvrda neprolazne kršćanske vrijednosti ljubavi prema bližnjem u nevolji.

Volontiranje učenika Srpske pravoslavne opće gimnazije „Kantakuzina-Katarina Branković”

Volontiranja učenika ove škole u Pučkoj kuhinji na Svetom Duhu započelo je prije sedam godina, doznajemo od ravnatelja gimnazije Slobodana Lalića.

„Nešto ranije, u našoj školi, na inicijativu nastavnika i učenika, izrađen je volonterski program koji je za svaku školsku godinu definirao određene aktivnosti prema kojima su, prvenstveno učenici, usmjeravali svoje vrijeme, znanje i trud. Uz angažman volontera pravoslavne gimnazije pri Srpskoj pravoslavnoj crkvi u Zagrebu, naše volontiranje pri Pučkoj kuhinji na Svetom Duhu najdulje traje. Učenici ondje odlaze najprije kako bi se upoznali s programom, stekli nova iskustva i učinili nešto korisno. U pravilu, nakon svog angažmana u svojim mislima i srcima odnose mnogo više od očekivanog – obogaćeni i osnaženi vraćaju se prepuni dojmova uvjereni da su učinili nešto pozitivno za sebe i drugoga”, rekao je Lalić.

„Poticaj za volontiranje učenika je svakako bilo prethodno poznanstvo svećenstva Srpske pravoslavne crkve iz Zagreba s braćom franjevcima: fra Vladimirom Vidovićem i fra Vilčekom Novačkim, od ranije još s paterom Ivanom Radeljakom. Zatim činjenica da djelujemo u susjedstvu, u istoj ulici. Učenici su ovu inicijativu rado prihvatili jer i sami gotovo svakodnevno, pri odlasku iz škole susreću ljude koji strpljivo i smireno čekaju svoj red pred Pučkom kuhinjom da preuzmu hranu, tu osnovnu životnu potrebu. Osobno, kao svećenik i ravnatelj smatram to korisnim i plemenitim. Dati svoj vlastiti doprinos, utkati dio sebe u ovakvo bogougodno i čovjekougodno djelo koje čine franjevci sa Svetog Duha sa svojim suradnicima je najopipljivija potvrda neprolazne kršćanske vrijednosti ljubavi prema bližnjem u nevolji”, istaknuo je ravnatelj gimnazije.

Prolazeći ulicom Sveti Duh među potrebitima koji prilaze Pučkoj kuhinji prepoznajem lica iz pravoslavne zajednice i potvrđujem da smisao Kristovih riječi o pomoći bližnjemu ovdje istinski živi.

Kaže kako u ovoj školskoj godini učenici pravoslavne gimnazije, u dogovoru s fra Vilčekom, koordinatorom rada volontera, u Pučku kuhinju odlaze svake druge subote u mjesecu. Ta dinamika je bila nešto intenzivnija i raznovrsnija prije epidemije i mjera koje su se odnosile na okupljanja učenika. Dodaje i da je jedan Erasmus+ projekt, čiji je pravoslavna gimnazija bila nositelj, a prijateljska škola iz Mainza partnerska ustanova, uključivao posjet volonterskom centru i Pučkoj kuhinji.

Volontiranje učenika Srpske pravoslavne opće gimnazije „Kantakuzina-Katarina Branković”

Na pitanje može li ovakav jedan ekumenski primjer suradnje između katolika i pravoslavaca biti svijetli primjer, svijetla točka u nastojanjima za rast u kršćanskoj vjeri među svim kršćanima, Lalić ističe kako je, nažalost, uvijek bilo ljudi s različitim teškoćama u cijelom svijetu. „Više nego što bi trebalo biti, ako bi bilo dovoljno volje i snage da pružimo ruku svakom čovjeku. Okosnica ovog našeg razgovora, volontiranje i rad Pučke kuhinje na Svetom Duhu ovo potvrđuje. Svaki čovjek, pa i mi, koji živimo u priličnoj komociji, susreli smo se u životu, barem jednom, s okolnostima iz kojih možemo zaključiti koliko je teško samo jednu večer zaspati gladan. Stoga molitve kršćana uvijek moraju biti praćene i dobrim djelima, djelima milosrđa. Tek tada naša djela, naši pothvati jesu cjeloviti i imaju potpun smisao”, svjedoči.

Postoje li dodirne točke između katolika i pravoslavaca po pitanju borbe protiv siromaštva?

„Dramatična priča Spasitelja Isusa Krista iz evanđelja: ‘Gospodine, kada te vidjesmo gladna i nahranismo?’ I odgovor: ‘Kada učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste’, dodirna je točka za pravoslavce i katolike, putokaz je za sve kršćane. Ona nas podsjeća da čovjekoljublje danas mora svoj izraz imati na osobnoj razini, ali i na razini kolektivne svijesti o solidarnosti. Kršćanin ne smije i ne može biti nijem na stradanja bilo koga. Prolazeći ulicom Sveti Duh među potrebitima koji prilaze Pučkoj kuhinji prepoznajem lica iz pravoslavne zajednice i potvrđujem da smisao Kristovih riječi o pomoći bližnjemu ovdje istinski živi”, naglasio je ravnatelj Srpske pravoslavne opće gimnazije „Kantakuzina-Katarina Branković”.

Dodao je kako pri Srpskoj pravoslavnoj crkvi postoji nešto slično katoličkom Caritasu, a to je Dobrotvorna fondacija Čovjekoljublje koja u svom programu ima niz aktivnosti: humanitarni programi, zdravstveno-socijalni, obrazovni, organizacijski i sl. Pri eparhijama postoje Vjersko-dobrotvorna starateljstva. „Naša pravoslavna parohija u Zagrebu također ima svoje programe i razrađene mehanizme djelovanja. Neke od aktivnosti ovih ustanova su bile naročito vidljive na prostoru Banije, nakon razornog potresa”, istaknuo je Lalić.

Volontiranje učenika Srpske pravoslavne opće gimnazije „Kantakuzina-Katarina Branković”

Volontiranje studenata Sveučilišnog centra za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik

Zamisao o volonterskom angažmanu ugrađena je već u program preddiplomskog studija *Protestantska teologija* koji se izvodi na Sveučilišnom centru za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik, doznajemo od Enoha Šebe, tajnika navedenog centra.

Kaže kako je u sklopu kolegija Praktikuma predviđena terenska nastava čiji je cilj izložiti studente neposrednom iskustvu angažmana u organizacijama civilnog društva ili crkvenim udruženjima koje se bave socijalnim radom. Navodi i da je pozadinska ideja upoznati studente s raznovrsnošću i kompleksnošću potreba i problema u svakodnevnom radu sa socijalno ugroženim skupinama stanovništva, a time i potaknuti promišljenu interakciju između teorijskog bavljenja teologijom kao znanstvenom disciplinom i praktičnog, iskustvenog angažmana u organizacijama civilnog društva ili crkvenim organizacijama.

Zajednički rad na općem dobru može ojačati ukupno kršćansko svjedočanstvo koje je u mnogočemu kompromitirano nejedinstvom, sukobima ili međusobnim optužbama.

„Kako je te godine za koordinaciju izvođenja tog predmeta bio zadužen Boris Peterlin, dugogodišnji djelatnik Hrvatskoga Caritasa, njegova je zamisao bilo da dio naših studenata usmjeri u pučku kuhinju na Svetome Duhu. Vjerujem da je za sve naše studente (a među njima ima i protestanata, i katolika, kao i onih bez jasnije crkvene pripadnosti) to bilo vrijedno iskustvo koje je potaknulo preispitivanje različitih pretpostavki (možda i predrasuda), ali i otvorilo vrata za neke nove spoznaje”, ističe Šeba.

Kaže kako u borbi protiv siromaštva zasigurno postoje brojne dodirne točke između protestanata i katolika. „Dovoljno je prisjetiti se reakcije na prognaničke i izbjegličke nevolje tijekom i nakon Domovinskog rata kada su brojne prognane i izgnane osobe dovedene na rub siromaštva, pa su pomoć pronašle u raznim crkvenim organizacijama i inicijativama. U Hrvatskoj se protestantske humanitarne organizacije organizacijski i brojčano ne mogu mjeriti s Caritasom, ali su svejedno gotovo sve veće protestantske denominacije još od 90-ih osiguravale pomoć socijalno ugroženima,

često koristeći svoje dobre veze s matičnim crkvama u brojnim zapadnim zemljama (Moj bližnji, Agape, Adra,...). Premda se danas fokus njihova rada usmjerava i prema migrantima i izbjeglicama iz Ukrajine, borba protiv siromaštva i dalje predstavlja bitnu odrednicu njihova djelovanja. Ustroj nekih protestantskih crkava razlikuje se od ustroja Katoličke Crkve, pa se to katkad odražava i na jačem naglasku na autonomiji mjesnih crkava u provedbi humanitarnih ciljeva – unatoč tome, djelovanje svih tih organizacija komplementarno je onome što postoji u okvirima Caritasa”, naveo je Šeba.

Naglasio je da ovakve konkretne suradnje “na terenu” mogu udahnuti život načelnom jedinstvu i proklamiranim načelima ekumenizma kojima nerijetko nedostaje utjelovljenog djelovanja. „Povrh toga, takav zajednički rad na općem dobru može ojačati ukupno kršćansko svjedočanstvo koje je u mnogočemu kompromitirano nejedinstvom, sukobima ili međusobnim optužbama”, ističe.

Želeći doznati više o inicijativi Borisa Peterlina, kojeg je spomenuo tajnik Sveučilišnog centra za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik, nekoliko misli, sjećanja, kao i iskustva studenata koji su volontirali na Svetom Duhu podijelio je s nama sam inicijator Peterlin.

„Kako sam se s obitelji još tijekom rata doselio u neposrednu blizinu župne crkve i svetišta „Sv. Antuna Padovanskog“, a i u okviru suradnje vodeći „Kršćansku informativnu službu“ od 1991. do početka dvijetisućitih, i osobno sam svjedočio redovima ljudi koji su uvijek mogli računati da će u pučkoj kuhinji moći naći kuhani obrok, i to bez obzira na svoj službeni status, s koje su strane socijalnog cenzusa, jesu li vjernici ili ne, zaposleni ili ne – krajnja nužda koja ih je tjerala bila je jedina propusnica”, započeo je priču Boris Peterlin, danas djelatnik Hrvatskoga Caritasa.

„Kada sam kasnije, tijekom godina u kojima sam na *Teološkom fakultetu Matija Vlačić Ilirik* – danas *Studijski centar za protestantsku teologiju Matija Vlačić Ilirik* – od 2011. do 2019. vodio jednosemestarski *Praktikum kršćanskoga socijalnog angažmana*, u nekoliko sam navrata poveo studente do franjevačke pučke kuhinje na Svetom Duhu želeći da se upoznaju s vrijednom službom koju godinama vjerno i strpljivo za najsiromašnije građane obavljaju svetoduški fratri i brojni volonteri.

Želio sam da steknu makar kratko i ograničeno, ali osobno, neposredno iskustvo susreta s ljudima koji su morali pomoć u svojim različitim, često dramatičnim životnim nevoljama i brodolomima potražiti na možda jedinoj čvrstoj uporišnoj točki na koju su se mogli osloniti koja im je jamčila diskreciju, sigurnost, ljubaznost i konkretnu svakodnevnu pomoć. Bio je to zoran primjer položenog ispita vjerodostojnosti kršćanske vjere u svakodnevnom životu, u služenju najugroženijima, siromašnima, odbačenima, socijalno isključenima, gladnima, usamljenima”, svjedoči Peterlin.

Praktično životno svjedočenje ljudi koji sudjeluju u služenju svojim najsiromašnijim sugrađanima na mjestima poput Pučke kuhinje na Svetom Duhu je zarazno: ono mijenja životne poglede i praksu osoba koje uđu u plodove njihove službe i dopuste da u licima siromašnih, nesretnih i beskućnih ljudi prepoznaju Isusovo lice. Neki od studenata su i nakon Praktikuma nastavili dolaziti i pomagati.

Kako je to za studente uvijek bilo dojmljivo iskustvo, u akademskoj godini 2018/19., uz još nekoliko mogućnosti angažmana, predložio je studentima da tijekom semestra barem tijekom dva mjeseca jednom tjedno pomažu u Pučkoj kuhinji na Svetom Duhu. Desetak studentica i studenata treće godine prihvatilo je izazov te na kraju u sklopu Praktikuma i napisalo kratak rad o stečenom iskustvu pod naslovom. „*Dajte im vi jesti* – o iskustvu posluživanja siromašnih u Caritasovoj pučkoj kuhinji“

Donosimo nekoliko kratkih osvrti:

Nakon tog dolaska, shvatila sam kakva je ljepota i ispunjenost u pomaganju drugima, pogotovo u tom blagdanskome periodu te smatram kako bi svatko barem jednom u životu trebao tako nešto doživjeti i iskusiti jer to zaista nudi drugačiji pogled na svijet i ljude oko nas.

Odlazak je ponovno otvorio dio mog života koji sam voljela držati potisnutim jer je ponekad lakše šutjeti i ne obzirati se na poriv unutar nas.

Svaki tjedan u pučkoj kuhinji susretali bismo iste osobe koje bi iz tjedna u tjedan nesebično radile za druge. Naučilo me tome kako ljudska bića daju, čak i kada nemaju mnogo za dati. Najviše od svega, daju same sebe.

Fra Vilček i ostali suradnici svaki puta su stvorili obiteljsku atmosferu u kojoj smo svi uživali. Osjećao se duh zahvale i radosti.

Nikada se nisam našao u takvom okruženju pa je to na mene ostavilo velik utjecaj i dojam koji ću pamtit do kraja svog života.

Divno je što ovdje svatko može doći jer nitko ne provjerava identitet, ne trebaju im nikakve potvrde. A mnogi niti nemaju nikakve potvrde, nemaju čak ni osobnu iskaznicu, a kamoli nešto drugo. Ako si gladan dobit ćeš svoj obrok, to je dovoljno.

One starije koji su ovdje stalni gosti više nije briga za ičije mišljenje, taj sram je odavno prošao. Sram je prestao kada je glad bila prejaka, kada više nisu znali kako drugačije preživjeti. Stisnuo ih život, a oni su se pokušavali izvući, ali eto neki nisu uspjeli. Dolaze ovdje jer se uvijek pruža osmijeh, topla riječ i mirisna hrana.

Pokušala sam taj put ja pomoći. Ja sam bila dio onih koji mogu pomoći nekome. Oni možda mene neće zapamtiti, ali ja njih sigurno hoću... Tuga se uvukla u mene. Nitko ne bi smio tako živjeti, svi smo mi Božja djeca i jednako nas Bog voli. Iako nije lako gledati nečiju nesreću, samim time je posao fra Vilčeka i njegovih prijatelja vrijedniji. Raditi na takvom mjestu je i prelijepo i dosta teško.

Predivan je osjećaj pomagati drugima i uživati u njihovoj sreći. Ostala sam u kontaktu s fra Vilčekom i jedva čekam da prođe drugi mjesec kako bih se vratila na volontiranje. Lijepo je bar jedanput u tjednu otići i osjetiti tu ljepotu pomaganja koja nama ne predstavlja nikakav problem, a ljudima omogućava da ih dočeka lijepi obrok. Često puta nismo ni svjesni blagoslova koji imamo. Nismo zahvalni za svaki doručak, ručak i večeru.

Prizori koje sam vidjela u Caritasovoj kuhinji naveli su me da se zapitam mnogo stvari, o sebi i o ljudima oko sebe. Pokušala sam sebe zamisliti na njihovim mjestima, i bilo mi je jako teško. Shvatila sam koliko sam zapravo sretna što imam krov nad glavom i što svoj obrok mogu sama pripremiti i pojesti ga za svojim vlastitim stolom.

„Iskrene i dirljive rečenice iz kratki završnih studentskih eseje utvrdile su me u uvjerenju kako je praktično životno svjedočenje ljudi koji sudjeluju u služenju svojim najsiromašnijim sugrađanima na mjestima poput Pučke kuhinje na Svetom Duhu zarazno: ono mijenja životne poglede i praksu osoba koje uđu u plodove njihove službe i dopuste da u licima siromašnih, nesretnih i beskućnih ljudi prepoznaju Isusovo lice. Neki od studenata su i nakon Praktikum nastavili dolaziti i pomagati”, zaključio je Boris Peterlin.

Na kraju ovog članka prigodno dijelimo tekst koji je Boris Peterlin napisao za jednu od Molitava u Duhu Asiza iz 2003. godine pod geslom „Čovjek miljenik Božji”.

Danas su moje misli usmjerene onima koji se ne osjećaju ničijim miljenicima. Znam, doduše: osjećaji nas počesto varaju, osjetila pogrešno usmjeravaju a rasudbe vođene nedostatnim ili krivim pretpostavkama navode nas na netočne zaključke. Pa, premda okruženi ljubavlju i pažnjom, ponekad pomislimo da nas nitko ne voli, da nikomu nismo važni, nikomu posebni, jedinstveni. No to obično brzo prođe, već sitna obazrivost ili ljubaznost vrati nas zbilji i opet se doživimo prihvaćenima i vrijednima.

Želimo biti prepoznati, poznati i dragi. Kao da se već u toj samoj potrebi očituje temeljna istina da smo dragocjena, čudesna stvorenja, da smo jedinstveni i svaki ponaosob voljeni – da je svatko miljenik Očev,

miljenik Božji. Da se svatko u njemu smije i može osloniti, opustiti se i znati: važan sam, vrijedan sam, voljen sam, miljenik sam.

Danas pak mislim na one kojima je to iskustvo strano. Mislim na ljude koji se osjećaju – a možda to doista i jesu – odbačeni od svijeta. Ljude koji se ne mogu nasloniti na nečije sigurno rame.

Mislim na ljude koji žive ovdje među nama, dva kućna broja niže u mojoj ulici, ljude koje nitko ne prepoznaje, pred kojima prelazimo na drugu stranu ulice, koji strše neuklopljeni u naša prosječna očekivanja, ljude svedene na brojke u statističkim tablicama, ljude čije nas siromaštvo vrijeđa, čija nas neukost odbija, čija nas tragična priča uznemiruje, čije nas stradanje napasno i neugodno proganja, ljude čija nesreća našu udobnost stavlja u pitanje. Ljude koji samo odjednom iskrsnu u crnoj kronici ili, bezimeno, neosobno u kakvoj problemskoj reportaži. Da ih bar ne vidimo!

Odbačeni. Odbačeni miljenici. Odbačeni miljenici Božji. Miljenici – kao i svi ljudi – doduše Božji, ali moji? Konačno, zašto bi i bili moji? Ako su Bogu dragi i mili, neka se on za njih brine, voli ih i prijateljuje sa njima. Kao što je Isus sa carinicima i grešnicima. I bludnicama. I gubavcima i najsiromašnijima među siromašnima.

Ali, to su druga vremena bila i neki drugi ljudi. Biblijski. A ne kao ovo moje moderno vrijeme i ovi naši «miljenici»: beskućnici, prosjaci, HIV-pozitivni, ovisnici, ljudi druge rase ili etničke pripadnosti, najamni radnici, domska djeca, starci napušteni od svojih obitelji, povratnici, obespravljani, hendikepirani....

A Isus je ionako bio nekako na svoju ruku. Živio je neskladu s očekivanjima i običajima roda, staleža i domovine!

Prije nekoliko godina, odjednom, pojavio se u našem kvartu, niotkud, neobičan čovjek. U određeno doba dana prolazio bi iz šume, pokraj dječjeg igrališta, uz kontejner pa niz brijeg do obližnje pučke kuhinje. Nitko ga nije poznao, nitko znao kako se zove, gdje živi. Bio je zarastao u bradu, u kaputu, prljav... zapušten. Nikad ništa nije govorio. Djeci koja su se igrala oko kuća bio je zanimljiv, čudan: pomalo su ga se bojali, pomalo mu se smijali. Jedan bi drugom skretali pozornost kada bi prolazio. Katkad, oni smjeliji, ponešto bi mu i doviknuli. Naposljetku ga je netko prozvaao: Šumski.

Odrasli, ozbiljni ljudi, roditelji, susjedi bili su prema njemu nepovjerljivi, htjeli su da policija ispita njegov identitet.

Prolazilo je vrijeme, dani, tjedni, mjeseci: po Šumskom bi si čovjek dao i sat poravnati. Djeca su jednog dana u šumi otkrila njegov krevet od dasaka i kartona. Živio je Šumski u izolaciji od ljudi, u odbačenosti – izabranoj ili nametnutoj.

Jednoga dana jedna je obitelj u susjedstvu, usred takve posvemašnje odbačenosti, u Šumskom prepoznala miljenika Božjeg.

Pozvala ga je u svoj dom, nahranila ga, poklonila mu odjeću, otvorila mu svoju kupaonicu, zainteresirala se kakav to čovjek živi iza tog zanemarenoga obličja. I, najvažnije, toplo ga primila. Saznali su elemente njegove životne priče, angažirali se da mu sustavno pomognu.

Ubrzo nakon toga Šumski je nestao. Nitko ne zna kamo je otišao. Je li ga neočekivana prisnost ove obitelji oslobodila ili mu je još bilo preteško prihvatiti sebe kao čovjeka koji ne mora biti odbačen. Čovjeka miljenika.

Djeca ga još uvijek pamte i spominju. Možda se vratio svome domu, a možda se preselio u vaše susjedstvo. Ne znam.

Danas, razmišljajući pred vama i s vama o čovjeku kao miljeniku Božjem, čovjeku s velikim Č, miljeniku – što bih da se prvenstveno, naravno, odnosi ne mene i meni bliske – ne mogu, a da zajedno s vama ne pomislim na sve one koji se zbog okolnosti u kojim žive ne osjećaju miljenicima Božjim. Na one odbačene miljenike koji bi ipak tako rado bar nekom među nama, bar ponekad, bar u nečemu bili vrijedni i dragi.

Članci objavljeni u sklopu projekta: Glad „nevidljivih” ljudi (međureligijsko i ekumensko zajedništvo i suradnja u borbi protiv siromaštva):

[Glad „nevidljivih” ljudi – pročitajte iskustva i životne priče korisnika Pučke kuhinje na Svetom Duhu koje vas ne mogu ostaviti ravnodušnima](#)

[Pučka kuhinja na Svetom Duhu dokaz je da su međureligijsko zajedništvo i suradnja u borbi protiv siromaštva mogući](#)

Autor: Branimir Gubić, novinar Hrvatske katoličke mreže (branimir.gubic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Vremeplov
Mislava Bišćan

svakodnevno 12:30h

KRUNICA BOŽJEG MILOSRĐA

svakodnevno 15:00h

Ključne riječi: [Glad "nevidljivih" ljudi](#)

